

A man in a white dress shirt and black tie is shown from the chest up, looking down. He is pulling at the back of a woman's dress, which is torn, revealing her bare back. The woman's hair is blonde and she is seen from behind. The background is dark.

PRUDKÁ ROZKOŠ

ODVÁŽI SA PORUŠIŤ PRAVIDLÁ HRY?

LINNEA MAY

LINNEA MAY

PRUDKÁ
ROZKOŠ

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Linnea May
VIOLENT DELIGHTS

Copyright © 2017. VIOLENT DELIGHTS by Linnea May

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Translation © 2021 by Miriam Ghaniová

Cover design © Letitia Hasser

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Violent Delights

preložila Miriam Ghaniová.

Redigovala Ľubica Janeva.

Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2021

ako svoju 1 724. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7397-9

*No prudká rozkoš prudko dohorí:
záblesk a tma, tak ako pušný prach
v objatí s ohňom vzbĺkne vlastným koncom.
I med sa môže spríkriť sladkosťou
a pozbaví nás chuti do jedla.*

William Shakespeare: *Rómeo a Júlia*.
(Tatran 1977, preložil Jozef Kot.)

Prológ

JOSEPH

Určite je najlepšia.

Hral som túto hru už s mnohými dievčatami, ale ani jedno ma nezaujalo ako ona.

Čaká na mňa, kľačí, stehná má naširoko rozťahnuté, krásny zadok si opiera o členky, prehýba chrbát, prsia tlačí dopredu, krk má vystretý, hlavú drží vysoko a zrak upiera na podlahu. Ruky má položené na stehnách dlanami nahor.

Dokonalá poloha otrokyne.

Hruď sa jej rytmicky pohybuje. Zbadá ma približovať sa a zaklipká mihalnicami.

Je na ňu nádherný pohľad.

Môj domáci miláčik.

Hovorí sa, že každý človek má svoju temnú stránku. Možno je to pravda, ale pochybujem, že väčšina ľudí sa k nej vôbec prizná. Zvyčajne ju držia skrytú hlboko v sebe.

Moja temná stránka sú hnev a zlosť, niekedy také temné a násilné, až pripomínam divoké zviera a bojím sa sám seba. Snažil som sa nevšimáť si ju, potlačiť ju čo

najhlbšie, no bolo to zbytočné a viedlo to len k vystupňovanej agresii.

Už však nie som taký zúrivý chlapec, ako som býval.

Násilie bolo vždy súčasťou môjho života, ale už ma nemá pod kontrolou.

Teraz mám kontrolu v rukách ja.

Viem, kto som a ako si poradiť s beštou vo mne. Uvedomujem si, čo potrebujem. Zistil som, čo mi pomáha, ale nikto o tom netuší, ak to nechce poznať.

To je podstata všetkého.

Výber.

Súhlas.

Pravidlá.

Bezpečnosť.

Pri prezeraní katalógu žien, ktoré by sa mi oddali, natrafím vždy na podstatu ľudskej psychológie. Každý vyšinutý alebo chorý človek so svojimi tmými túžbami a potrebami si nájde niekoho, kto je ochotný splniť mu ich. Stretnú sa a spoja sa ich mysle aj telá.

My ľudia ako druh sme poriadni zmrdi.

Je to úžasné.

Môj domáci miláčik je tu, pretože sa tak sama rozhodla, hoci ju môže skutočnosť ľakať. Súhlasila s mojou ponukou kúpiť si ju a teraz dokazuje, že je dokonalá otrokyňa, nastavená presne podľa mojich požiadaviek.

Som klientom istej agentúry už dlho, takže dokonale poznajú moje kompletné osobné chůtky. Chápu, čo chcem od tých žien, čo im urobím a čo ich čaká, nielen pokiaľ ide o fyzickú, ale aj psychickú stránku. A dobre

vedia, že som ochotný štedro zaplatiť za splnenie svojich túžob.

My dvaja sme spolu tridsaťdeväť dní. Vonkajší svet akoby neexistoval, niet úniku. Absolútne sa poddáva mojej vôli.

Vošla do sveta protikladov, zmesi slobody a disciplíny rozdelených v rovnomernom pomere. Jedna časť nemôže bez druhej existovať. Rovnako ako ja aj ona zostáva pod ochranou agentúry.

Tých tridsaťdeväť dní však patrí jedine mne a nemá ako porušiť zabehanú rutinu. Chcem si užiť každú sekundu.

Nemám rád vyrušovanie. Potrebujem, aby sme boli obaja absolútne sústredení, inak atmosféra neprospeje cieľu.

Má poslúžiť mojim najtemnejším potrebám.

Uspokojíť moje túžby.

Držať ma pri rozume.

Hráme hru, ktorú zvládne málokto. Je to viac ako nejaká rola v spálni. Tento pocit je natoľko reálny, ako sa len dá. Jediný rozdiel spočíva v jej poznaní, že napokon odtiaľto odíde živá. Vráti sa k slobode a ku skutočnému životu. Po uplynutí týchto tridsiatich deviatich dní z nej bude neuveriteľne bohatá žena a nikdy viac už o mne nebude počuť.

Tak to funguje a tak to má byť.

Dotknem sa jej líca. Nežne sa ku mne skloní namiesto toho, aby sa mykla, ako to robila ešte pred niekoľkými dňami.

Je iná, jej vzdor je reálny a jej boj občas prisilný.

Je predsa tu, aby som ju vycvičil, ubližoval jej a učil ju. Bojujem, aby som sa aj ja držal na uzde pred tým najtemnejším. Usilujem sa ju nemučiť tak ako tie predchádzajúce.

Je na nej niečo zvláštne. Voľačo, pre čo sa necítim vo svojej koži.

Je v nej čosi iné. Veľmi, veľmi podivné.

1

LIANA

Bol to najhorší týždeň v mojom živote. Myslíte si, že zveličujem, ale nie je to tak.

Za týchto sedem dní sa všetko pokazilo. Taká je jednoduchá pravda.

Je desať hodín v piatok večer a ja sedím v bare v našej štvrti, popijam lacný bourbon a ľutujem sama seba. Nikdy predtým som na tomto mieste nebola a zdá sa mi, že som nevhodne oblečená. Stavím sa, že chlapi okolo mňa ma pokladajú za prostitútku.

Ani poriadne neviem, kde som a ako som sa tu ocitla. Nikdy predtým som nebola v tejto časti mesta. Skončila som tu stratená v myšlienkach po celých hodinách túlania po uliciach, lebo som sa nechcela vrátiť do svojho prázdneho bytu. Prechádzka mi pomohla zachovať si chladnú hlavu ako vždy. Ak sa priženú temné myšlienky, pri pohybe ma nedohonia. Nechcem ísť domov a čeliť hrôze posledných týždňov.

Predstava samoty v prázdnom byte ma vyľakala, hneď ako som vyšla z kancelárie. Rýchlo som si však

uvedomila, že mám nepohodlné vysoké podpätky. Nemohla som si vyzuť topánky, lebo bolo chladno, a tak som vošla do prvého baru. Do tejto diery. Posledných pár hodín som v sebe tutlala bolesť, hľadela do neznáma a teraz pijem tento nechutný bourbon, lebo sa bojím vrátiť domov.

Viem, že je to smutné, ale taký je môj život.

Nehovorím, že predtým bol lepší. Určite nie, no bola som s ním spokojná a nechcela som nič meniť. Po prvé, mala som prácu. Nijaká rarita, ale pracovala som. Nechcela som zmeniť svet ani nič podobné, platila som účty a rada som pôsobila na univerzite ako sekretárka jedného staršieho profesora. Vo svojej práci bol brilantný, jednoduché veci však nezvládal, napríklad odpovedať na e-maily, vytvárať prezentácie v powerpointe, hľadať na univerzitnom internete.

Všetko je minulosť.

On je preč.

Profesor Miller zahynul ponorený vo vlastnom svete pri nehode, zrazilo ho auto pri prechádzaní cez ulicu. Po jeho smrti sa skončila aj moja práca. Nielenže som nemala čím platiť šeky, stratila som svoje bezpečie a raj, pokoj a nemennosť, ktoré som nadobudla, odkedy som zo svojho života vykopla Luka.

Luke je môj bývalý priateľ. Sukin syn, ktorý si do našej postele dovliekol inú babu, keď si myslel, že som mimo mesta. Áno, naozaj bol taký hlúpy. Alebo som bola možno sprostá ja, že som mu verila. Asi som mala dávno prísť na to, že problém môjho života je práve on.

Nikdy nezabudnem na výraz jeho tváre, keď som vošla. Vrátila som sa skôr, lebo som už nevedela vydržať na návšteve u príbuzných. Chcela som ho prekvapiť a priniesla som mu obľúbenú horkú čokoládu, aby sme sa uzmierili po ďalšej veľkej hádke, ktorú sme prekonali tesne pred mojím odchodom.

Poriadne som ho prekvapila, ale nie tak, ako som si predstavovala.

Prichytila som ho rovno pri tom, hoci práve on ma občas obviňoval, že ho podvádžam, lebo mám podľa neho choré túžby. Nikdy mi nerozumel. Nechcel ma ani vypočuť, keď som sa s ním pokúšala o tom zhovárať. Zakaždým keď som pozbierala odvalu rozprávať o svojich temných túžbach, znechutene na mňa zazrel a vyhlásil, že sa mám dať liečiť. Aj bez toho som sa už cítila čudne.

Mala som tušiť, že si nie sme súdení, ale zostávala som pri ňom v nádeji, že sa to zmení. Nemohla som ho opustiť, nevedela som si predstaviť, že by sme neboli spolu. Na druhej strane som mala byť vďačná, že sa to napokon stalo. Najšť ho s inou bol parádny dôvod vykopnúť ho a oslobodiť sa.

Môj týždeň sa teda začal tým, že som Luka vyhodiť z bytu, kde sme spolu bývali viac ako deväť mesiacov, a skončil sa tým, že som po smrti svojho šéfa prišla o prácu. Všetko sa zomlelo nesmierne rýchlo, jedno za druhým. Luka som prichytila v nedeľu, v pondelok som ho vyhodiť. Profesora Millera zrazilo auto v stredu a zomrel vo štvrtok. Dnes mi povedali, že ma už v kancelárii nepotrebuju.

Všetci boli z profesorovej smrti nešťastní – kolegovia, asistenti aj študenti. Mňa brali ako stroj, ako keby som nad jeho smrťou nežialila. Veď som bola len obyčajná sekretárka, nebola som mu rovná ani blízka – to si zjavne mysleli. Ostatní v šoku plakali a kondolovali si, no ja som musela riešiť všetky organizačné veci. Čerešničkou na torte bolo pozvanie k dekanovi a oznam, že ma už nebudú potrebovať, lebo moje pôsobenie sa viazalo na profesorovu prácu. Na jeho miesto budú musieť vyhlásiť konkurz a zatiaľ ma vraj nebudú potrebovať. Vážne?

Teraz sedím sama v zapadnutom bare nad lacným bourbonom a utápam sa v ľúlosti nad svojím životom.

Nepomáha mi ani to, že oproti mne sedí zvláštna žena. Vyzerá ako Barbie v smiešnom a čudnom červenom kožuchu, ale majiteľke sekne. Podobá sa dievčaťu, s ktorým som prichytila Luka. Hlúpa blondína, umelé mihalnice, gélové nechty, silikónové prsia, samá umelina. Má napichané pery, narúžované ako cundra načerveno, aby sa jej hodili ku kožuchu. Stavím sa, že je naozaj prostitútka. Popíja bourbon rovnako ako ja, stále pozerá striedavo na hodinky a na dvere do baru. Asi čaká na svojho zákazníka.

Zaujala ma hneď po svojom príchode nielen tým kožuchom a výzorom cundry, ale aj čiernou škraboškou na očiach. Zakrývala jej väčšinu tváre. Než si sadla, sňala si ju a položila vedľa nápoja.

Znervózňuje ma. Takéto ženy ma vždy znervózňujú. Sledujem, ako si odpila, na pohári ostala stopa po rúži. Pozerá do mobilu a na upravené nechty červené ako krv.

Muži by povedali, že má pekné telo aj tvár, ale všetko je umelé. Správa sa však nadradene a ležérne, a to ma jeduje.

Takáto žena ničí rodiny, povest', nádeje aj sny. A zrádza všetko, čo má zmysel.

Neviem, či to je lacným bourbonom alebo nešťastím, čo ma postihlo, alebo ma táto žena provokuje tým, že si pri nej spomínam na Luka, ale keď zídze z vysokej stoličky a zamieri na toaletu, vstanem aj ja.

Túžim jej ublížiť. Chcem sa s ňou podeliť o svoje nešťastie, hoci len trochu. Moje telo sa pohybuje samo ako robot, vedené slepým hnevom. Podídem k jej červenému kožuchu prehodenému cez stoličku, prehodím si ho a zmiznem vonku v tmavej noci.

2

LIANA

Prečo som to urobila? Vyjdem z baru a pýtam sa sama seba na svoj skutok.

Neobrátim sa.

Namiesto toho sa lepšie zabalím do veľkého červeného kožucha a rýchlo vykročím po ulici. K boku si jednou rukou tisnem malú kabelku, druhou si pridržiam kožuch. Nie som práve v kondičke, takže začnem po chvíli fučať. Až keď zahnem za roh, mám trochu pocit bezpečia a spomalím.

Lapám dych, snažím sa nepútať priveľa pozornosti. Potím sa, ale nohy ma nesú ďalej po ulici. Nie je to najbezpečnejšia časť mesta a asi by som sa tu nemala potme potulovať sama, ale nebojím sa až tak veľmi, aby som si zastavila taxík.

Čo je vlastne bezpečnosť?

Myslela som si, že mám bezpečnú prácu. Predpokládala som, že môj vzťah s Lukom nie je ohrozený.

Kto hovorí, že tu nie som vo väčšom nebezpečenstve? Sama v noci na ulici v drsnej štvrti.

Pravda je, že práve ja som pred chvíľou spáchala hlúpy zločin. Hoci sa potím a dychčím, stále si stisnutými prstami pritískam k telu červený kožuch. Som trochu nízka a kožuch mi je veľký, ale chráni ma pred chladom lepšie ako môj kabát. Ten som nechala na stoličke v bare, lebo som sa príliš sústredila na krádež kožucha. Som si istá, že ho niekto našiel, takže sa môžem zajtra poň vrátiť a pokojne si ho vziať.

Alebo si ho vezme tá Barbie, keď zistí, že jej kožuch zmizol. V takom prípade to bude len malá výmena, nie krádež. Ona v nej určite nič nezíska, to mi môžete veriť.

Prečo som vlastne spáchala tento ukrutný čin? V kožuchu je teplo, ale žerie a je umelý. Určite to nie je pravá srst.

Strčím ruky do vreciek, aby som sa zohriala, a nahmatám poskladaný papier. Ukáže sa, že je to vizitka. Ako som predpokladala, tá žena je sexuálna pracovníčka, vlastne prvotriedny eskort. Má vymyslené meno Ruby Red, asi preto nosieva tento kožuch. Netušila som, že eskortné pracovníčky majú aj vizitky. Komu a kde ich dávajú? Na nejakých večierkoch, kde sa stretávajú s mužmi a zabezpečujú si s nimi kontakt do budúcnosti?

Zježím obočie a prevrátim pri tej predstave oči. Obrátim vizitku, či nie je niečo na zadnej strane.

Sú tam dve slová napísané ozdobným rukopisom: Prudká rozkoš.

To je jej motto? Sľub? Ktovie, čo to znamená.

Strčím vizitku späť do vrečka a kráčam ďalej. Spomeniem si, prečo som vošla do toho baru. Nielenže je vonku

poriadne chladno, ale bolia ma aj nohy. Nie som zvyknutá chodiť celý deň na vysokých podpätkoch. Dnes ich mám obuté z jediného dôvodu: hodili sa mi k čiernemu kostýmu. A ten som si dnes obliekla, lebo viem, že by si to profesor Miller vážil. Vždy bol zástancom tradícií a etikety. Preto mu chcem vzdať hold aj ja.

Doslova vidím jeho otcovský úsmev.

Po studenom líci mi pri spomienke naňho sklzáne osamelá slza. Bude mi chýbať. Naučil ma veľa vecí, ale predovšetkým mi dal pocit istoty a stability.

„Ďakujem,“ šepnem slabo. Aj on mi za všetko vždy ďakoval, dokonca aj za maličkosti, napríklad za vytlačenie pošty. Každé ráno chcel mať vytlačené e-maily uložené na kôpke uprostred stola, lebo bol trochu staromódny. Ak niečo nebolo na papieri, ako keby to neexistovalo.

Nadvihnem si veľký golier na kožuchu a vykročím rezkejšie. Cítim sa čoraz horšie a je mi zima. Musím pohľadať najbližšiu stanicu metra alebo zastaviť taxík.

Poobzerám sa. Všade je prázdno, desivo a okrem toho panuje tma. Nikde nijakí chodci, dokonca aj autá sa ukazujú zriedkavo. Musím konečne zistiť, kde som, aby som sa dostala domov.

Na chvíľu zastanem, obzerám sa a hľadám niečo, čo by mi pomohlo – pouličnú značku, autobusovú zastávku –, no nevidím nič.

Znova vykročím po chodníku, keď začujem za chrbtom približovať sa auto. Všimnem si ho len preto, že ide veľmi pomaly. Ostatné autá ma obchádzajú normálnou

rýchlosťou. Toto ma trochu znervózňuje, šofér dokonca spomalil, ako keby ma sledoval.

Neodvážim sa obrátiť a pozrieť, čo odo mňa chce. To je pravidlo číslo jeden, ktoré platí na ulici: nijaký očný kontakt. Namiesto toho vykročím rýchlejšie a snažím sa tváriť sebavedome, aby mu bolo jasné, že nemám záujem rozprávať sa s ním.

Auto ma sleduje ďalej.

Nevidím roh, za ktorý by som zabočila, ani úzku uličku, kde by som mohla zmiznúť, nijaký obchod, do ktorého by som vošla.

Srdce sa mi rozbúcha. Čo sa deje? Mám sa obrátiť? Musím naňho zakričať, aby mi dal pokoj?

Neurobím vôbec nič. Skôr ako niečo stihnem, schytia ma dve mocné ruky.

V šoku zadržím dych, ani nevykriknem, tak ma všetko zaskočí.

V náručí ma drží statný muž, zdvihne ma zo zeme a fahá so sebou. Stratím rovnováhu a ruky mi bezmocne poletujú vo vzduchu, snažím sa zachovať si kontrolu.

Chcem zakričať, no únosca mi na ústa a nos pritisne vreckovku a ja vdýchnem niečo smradľavé. Potom celý svet sčernie.

3

JOSEPH

Premýšľam, či sa takto cítia normálni ľudia pred prvým rande. Vzrušenie, nervozita, očakávanie? Neviem si predstaviť, že prežívajú niečo podobné ako ja, keď sa chystám vyzdvihnúť si svoju hračku.

Nikdy nie je presne stanovený deň ani čas, ale vždy je okienko, keď sa to stane. To okno je otvorené päť dní. Nechcem, aby presne vedela, kedy sa to prihodí, lebo by som pokazil prekvapenie a ovplyvnil jej správanie. Chcem vidieť jej prirodzenú reakciu, keď si ju vezmem, túžim vidieť jej šok, dokonca aj strach.

Napriek všetkému musí byť tá žena pripravená na môj príchod v požadovanom stave: oblečená podľa dohody, čistá, vybavená určitými vecami, ktoré chcem vidieť.

Môže mať jednu špeciálnu vec, ktorú si vyberie sama. Viem, že sa bude občas cítiť osamelá, vždy sa tak cítia. Nehľadiac na to, ako sú pripravené alebo ako ich teší, že sú mojím majetkom, dostanú sa do bodu, keď je to na ne priveľa, prajú si normálny život a spomínajú, kto sú tam vonku, mimo tejto dočasnej klietky.

Ubezpečujem ich, že čokoľvek potrebujú na upokojenie, budú to mať. Môžu si vziať jednu osobnú vec, ale v niektorých prípadoch som ani nezistil, čo si žena so sebou priniesla. Inokedy je to niečo obyčajné, napríklad plyšová hračka, nejaké oblečenie alebo akási pripomienka. Robím im neopísateľné veci, ale nikdy by som im ten predmet nevzal. Tam až nezájdem, je to hranica a pomôcka, aby zostali pri zdravom rozume a v spojení s vonkajším svetom.

Väčšina z nich čaká, že na ne skočím z tmy, preto skackajú po uliciach ako zajace na poľovačke, vyplašene sa okolo seba obzerajú, pátrajú cez plece, či ich niekto nasleduje. Je zábava pozorovať ich, ale nikdy ich nenaháňam. Cez deň sa cítia bezpečnejšie, robia normálne veci, nakupujú potraviny alebo sa rozprávajú so susedmi či prechádzajú so psami. Vôbec sa vtedy neobzerajú za sebou, a hoci je zložitejšie uniesť ženu za denného svetla, vždy sa nájde príležitosť, krátky okamih, keď to nečakajú, ani nikto iný to nevidí.

To je dokonalý okamih, aby som sa ich zmocnil.

V tomto prípade tá správna chvíľa ešte neprišla. Moja momentálna korisť je perfektná bábika Barbie so svetlými vlasmi a s nádhernými krivkami, ktorá používa prezývku Ruby Red. Nosí výrazný červený kožuch, ale je veľmi ostražitá. Podľa neho ju ľahko nájdem kdekoľvek.

Rovnako ako všetky ženy pred ňou aj ona dostala inštrukcie, aby sa čo najviac pohybovala po okolí – najmenej šesť hodín denne, kedykoľvek počas dňa alebo v noci –, ale nemala by príliš priťahovať pozornosť a správať

sa nejako zvláštne. Nemôže pracovať počas dňa, pretože je eskort na plný úväzok ako ostatné.

Ruby je doslova nočná stvora a zrejme nemá v pláne meniť svoje návyky. Sledujem ju už tri dni, len zriedkavo vychádza von pred zotmením. Aj dnes je to tak. Som trochu sklamaný, že chodíva do jedného zapadnutého baru, odkedy som ju začal sledovať. Nemám rád, keď žena pije, čo som jasne stanovil aj vo svojich požiadavkách. V jej profile nič také nebolo, takže je to asi novinka. Možno začala piť tento týždeň, aby si poradila so stresom spojeným s našou dohodou. Zdá sa mi nervóznejšia a utrápenejšia ako ostatné. Určite je vrtošivá, lebo sa pohybuje ako nervózna veverička. Aj dnes cupkala po ulici a potom zmizla v spomínanom bare. Asi je to jej útočisko.

Uvažoval som, že za ňou vojdem dnu, aby som to urobil inak ako pri ostatných ženách, no tým by som porušil dohodu. A ja nerád porušujem pravidlá, najmä tie, ktoré som stanovil sám. Jasne vravia, že to musí byť únos bez predchádzajúceho kontaktu. Nijaké rečičky či žmurkanie, dokonca sa im nesmiem ani pozrieť do tváre. Mám rád tajomstvá a záleží mi na tom, aby nikto nevedel, kto som.

Chcem vidieť jej tvár až v okamihu, keď zbadá svoju klietku. Je to čarovná chvíľa, jedna z najkrajších, takmer lepšia ako niektoré orgazmy, ktoré si s ňou užijem.

Môže byť zvláštna len vtedy, ak o nej nebudem dopredu veľa vedieť. Dievčatá majú inštrukcie, aby si stále zahaľovali tvár škraboškou, ktorá im ju takmer celú